

ΚΩΣΤΑΣ ΡΑΒΑΝΗΣ

ΑΛΥΘΤΑΜ

1

Αλυθόταμ είναι το κρατος της ζωης.
Η ενταση της ανοιξης
το παθος των αιωνων και η ροη της χιμαιρας.
Αλυοθταμ των ωκεανων η ανασα
το φως των αστρων καθως εκρηγγνυται και ανθιζουν.
Ειναι οι τριγμοι της μελωδιας των σωματων
και η θεα των ροδωνων.
Αλυοθταμ είναι το κρατος της ζωης.

2

Φεγγαρι
εκτακτο δακρυ ολολευκο
στου ερεβους το μελανον
το απειρον.

3

Αν λησμονησεις τις ωρες μιας γυναικας
αν το νερο που λουζει τα ομορφα μαλλια της
σκεπασει ολοσχερωσ τη μελπουσα αφη της
θα δεις εκστατικους αγγγελους πληγωμενους
και χρωματος φαιου.
Ειναι η βροχη που ρει στον ισκιο μιας ζωης
στο φως μιας φυσης που μακραινει
σαν τις γραμμες λευκων προσωπων αγαπημενων.

4

Ματια
επινειον της ψυχης.

5

Ημερες, νυχτες, ωρες, στοχασμοι
ολα αναπλαθονται στη δυση
ολα θρηνουν.

Μα παλι
 στεκοταν εκθαμβος προ της ζωης
 που τωρα εσχηματιζετο
 μυθωδης ιερεια λευκη
 πληρης καρπων ευγευστων.
 Νοσουσα και ημιθανης
 αναστατη και αηθης
 πλην ομως παλλομενη.
 Σφυζουσα η ανατολη
 πυρετωδως τα μελη οταν φορτιζει
 χαραζει διαρκη τη μεσουρανηση των αισθησεων.

6

Συνουσια
 συνευρεσις ψυχων
 επ ανθους παραδεισου.

7

Ισχυρον το σπερμα
 ως ποταμος εκβαλλων
 στα σπογγωδη εγκατα θαλασσης
 ως ποταμος εκβαλλων
 ως συνειρμοι ανθρωπων
 εν μεθη διατελουντων.

8

Η ζωη εχει ενα προσωπο
 το δικο σου.

9

Οι ταξιδιωτες τη νυχτα βλεπουν φωτιες.
 Τα προσωπα, οι αναμνησεις φλεγονται.
 Μα προχωρουν
 κι ενα σωρο οφεις τους βλεπεις ν αλλαζουν.
 Καμια φορα τα ξανθα γενεια τους αντιφεγγουν
 ετσι που νομιζεις πως θ απλωθουν
 και η νυχτα θα γινει μερα.
 Οι ταξιδιωτες τη νυχτα βλεπουν φωτιες.
 Μα το πρωι δεν μιλουν γι αυτες.
 Κι αν τους ρωτησεις
 καμωνονται πως δεν θυμονται.

10

Αργώ και βγαινουν τ αστρα.
Αργώ Αλυοθταμ
Αργώ

11

Καπου υπαρχει παθος θειο
Καπου οι ψυχες μας γεννιονται και οριζονται
Ισως εδω, κατω απο ενα δεντρο στου ουρανου τις φλεβες πλεγμενο
Ισως εκει που η νυχτα καλυψε τη θαλασσα, θυτης και θυμα
της ανασας μας.

Στο χωμα που ποτισαμε με αρωματα εξαισια
στου ουρανιου τοξου τις αδηλες προθεσεις
στ αθυρματο και το αλγος των στιγμων
και στο χορο του σωματος του ανεμου.
Παρα δημον ονειρων οι ψυχες.

12

Κοιμησου εσυ
Ολοι των αστρων οι ερωτες
ανθιζουν στο κορμι σου.

13

Να διαλεξουμε τ αστρα που μας θελγουν
και να τα κατοικησουμε.
Τις νυχτες που θα βλεπουμε τη γη θα λεμε
Να η Αλυοθταμ
Το χαμογελο της
του στερεωματος η εντελεχεια
λυει εντος μας τη μικροτητα.

